تر ځوانۍ په افغانستان کې (ناول)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال: نعمت الله رحیمي

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

.............کتاب پېژندنه:...

د کتاب نوم: **تر ځوانی په افغانستان کې (ناول)**

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

اړیکه: **Niamatullahr3@gmail.com**

کمپوز: **خپله لیکوال**

د خپریدو کال: **2022 زېږدیز ـ ۱۴۰۰لمریز کال**

....

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۸ز - غزني، افغانستان

د ژمي وروستۍ ورځې وې د طالبانو د واکمنۍ وخت و، فقر، لوږې او بې روزګارۍ زور کړی و، په عمر پخه شمایله له خپل درې اولادونو سر په کور کې یوازې اوسیده، بختور وو هغوی چې د درې ځانښتو ډوډۍ پیدا کولو یوه سرچینه یې درلوده توپیر یې نهٔ کولو چې هرچیرته وي خو خلک د یوې ګولې ډوډۍ پیدا کولو لپاره پردیسي هم قبلوله دې شمایلې خاوند کابل کې کار کولو په میاشتو یې د راتګ کوم درک نهٔ و، شمایلې یو پنځه کلن زوی او دوې لوڼې یې درلودې چې مشره لور یې ۸ کلنه وه...

د ماسپښین وخت ۏ خپلې مشرې لور حدیثې ته یې غږ وکړ:

- حدیثې لورې!

څو شیبې وروسته حدیثې د کور له انګړ را منډه کړه د خونې له دروازې یې سر دننه کړ په مُسکۍ لهجه یې وویل:

- څه دې ویل ببو؟

- فرهاد او سیما چیرې؟

- اوبو پسې تللي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شیبه یې مور غلې شوه سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:
- لورکۍ! ورسه د برندې په سر بدنۍ ایښې هغه را ډکه کړه لمر تیز دی لمر ته یې کیده چې د مازدیگر اوداسه ته اوبه گرمې سي

حدیثې د سر په خوځولو د هو ځواب ورکړ او بیرته ولاړه، څو شیبې وروسته ماشومان راغلل خویندو په انگر کې لوبې کولې خو فرهاد غلی ناست و حدیثه چې د دوی منځ کې هوښیاره وه لوبې یې پریښودې د ورور څنگ ته یې کیناسته ورو یې وویل:
- ولې داسې غلی ناست یې ؟

فرهاد د حدیثې لوري ته نظر کړ نرتوب په کوچني عمر نهٔ پریښود چې ودې ژاړي خو د لمر وړانگو یې په لمدو سترگو کې څرک وهلو، حدیثې د واره وویل:
- ته ژاړې؟
- نه! نهٔ ژاړم خو!
- خو څه؟

ژر یې په لستوڼي اوښکې پاکې کړې په ژړغوني غږ یې وویل:
- پلار به مو کله راځي؟ ژمی تیر سو د کلي هلکان راته وايي چې ستا پلار مړ شوی

بې باکه سلگۍ یې وهلې، حدیثې یې پر سر لاس تیر کړ ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښهٔ هلکان نهٔ ژاړي، ګونګی دې شي چا چې داسې خبره کړې پلار به نن او سبا کې بیرته را ستون شي

د فرهاد سترګې رډې رډې را ووتلې په حیرت یې وویل:

- ریښتیا!؟

- هو خود!

فرهاد منډه کړه د سیما څنګ ته ورغی ویې ویل:

- سیما پوهیږې پلار مې راځي

سیما نادانه انجلۍ وه خوښي یې څرګنده کړه خو څه یې ونهٔ ویل...

مازدیګر شو د رڼا لمر په لویدو و خو د فرهاد د هیلې لمر را ختلی و شاید خدای نهٔ غوښتل د فرهاد دا خوښي د شپې او ورځې وځنډیږي د مازدیګر په راتګ هوا سړیده درې واړه یې له مور سره ناست وو، فرهاد وویل:

- ببو!

- هو زویه

- پلار به مې راته نوې جامې هم راوړي؟

مور یې هیڅ ونهٔ ویل لنډه شیبه وروسته فرهاد بیا وویل:

- ژمی هم خلاص سو څپلۍ به هم راته راوړي او...

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا خبره نهٔ وه خلاصه چې دروازه ټک ټک شوه، هیچا څه ونهٔ ویل فرهاد په منډه دروازې ته ورغی دروازه یې پرانیسته، د واره یې ناره کړه:

- حدیثې! سیما! پلار راغی

حدیثه، سیما او مور یې په بیړه ور ووتل، پلار یې فرهاد غیږې ته پورته کړ ویې ویل:

- وه زما زمریه! ته خو ځوان شوی یې

ماشومانو یې پلار د دروازې سره ایسار کړی و گرد ترې را تاو وو، شمایله د انگړ منځ کې دریدلې وه او د خوښۍ اوښکې یې سترگو کې ډنډ وې په ژړغوني اواز یې وویل:

- پریږدئ پلار مو دننه راشي ساړه دي

ټول دننه راغلل ناست وو، گړۍ ووتله چې فرهاد وویل:

- پلاره! پنډوکی د چیرې؟ ماته د څه راوړل؟

پلار یې شیبه غلی و ویې ویل:

- شمایلې! هرڅه ټول کړه چې سبا کابل ته کډه وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمایلې په حیرت سره وویل:

- ځنګه!؟

- بس نور نۀ کیږي هلته د یوازې ځان کرایه ورکوم او د بیرته راتګ لپاره راسره پیسې نۀ پاتې کیږي کور مې نیولی نور به هلته اوسیږو

شمایله په حیرت وه چې بیا یې وویل:

- وه ښځې راځئ شیان ټول کړو، نۀ ګورې زوی او لوڼو ته مې هیڅ نۀ دي راوړي صرف ستاسو د بیولو لپاره راغلی یم

شمایلې په خواشینې لهجه وویل:

- ښه ته چې چیرې ځې موږ ځو ته موږ ته هرڅه یې اوس به هم هره ورځ اولادونو یادولې

شپه د ځیزونو ټولولو کې تیره شوه، سهار ؤ یو جیپ ډوله موټر یې راوست شمایلې یې خاوند ته وویل:

- وه سړیه! دا دومره کوچني موټر کې به دا ځیزونه ځای سي؟

- اړ یو بله لاره نسته، همدا جیپان چې پیدا کیږي هم غنیمت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ وروسته هر څه موټر کې ځای پر ځای شول شمایله او لوڼې یې شاته کیناستل او فرهاد یې د پلار غېږ کې مخ سیټ کې ناست ؤ، موټر حرکت وکړ...

د لارې په لړ کې موټر چلوونکي وویل:

- وروره! کۀ خپه کیږې نه پیته (کیسټه) ور واچوم

د فرهاد پلار هیڅ ونۀ ویل د سر په اشاره یې د هو ځواب ورکړ، موټر چلوونکي ټایپ ته پیته ور واچوله سندره غږیده او موټر چلوونکي ورته سر خوځولو، شیبې تیریدې موټر چلوونکی د سندرې له اوریدو خوند اخیستو چې وړاندې چیک پواینټ ښکاریدو موټر چلوونکي د ټایپ تنۍ بار بار کیکاږله خو پیتې د راوتلو نوم نۀ اخیستو ډیره خواري یې وکړه پیته را ونۀ وتله او چیک پواینټ را ورسید پر چیک پواینټ ولاړ یوه وسله وال موټر چلوونکی له ګریوان را ونیولو او له موټر یې ښکته کړ، د وسله والو مشر غږ کړ:

- څه یې کړي؟

- د کاپر موټر کې سندره چالانه کړې او چیک پواینټ ته په راتګ یې هم سترګې ونۀ سوځیدې

موټر چلوونکي په خواشینې لهجه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صیب غلطي وشوه بیا نهٔ تکراریږي
- ته شرمیږې نه؟ دله تورسرې درسره ناسته ده او ته سندرې غږوې؟
- وبښه صیب دا ځل مې پریږدئ بیا داسې نهٔ کوم

چا د موټر چلوونکي خبره وانه وریدله او تر پښو لاندې یې واچولو، له ډیر عذر او زاریو وروسته یې خوشي کړ او بیرته موټر ته را پورته شو، موټر چلوونکی غلی ناست و او د څه ویلو حال کې نهٔ و لاره داسې نهٔ وه جوړه چې موټر دې تیز پرې وزغلي ماسپښین ؤ د فرهاد پلار وویل:
- وستازه! که دلته چیرې موټر ودروې چې لمونځ وکړو گني قضاء کیږي
- هو والله ښه خبره دې وکړه

د میدان ښار چوک ته را ورسیدل یوې څنډې ته یې موټر ودرولو او جومات ته ولاړل، فرهاد د جومات انگړ کې ناست ؤ څو شیبې وروسته یې پلار راغی او د موټر چلوونکي په تمه د فرهاد څنگ ته کیناست، فرهاد لنډه شیبه وروسته وویل:
- پلاره !
- ووایه زویه؟
- چې کابل ته لاړ شو جامې او څپلۍ راته اخلې؟
- هو زویه هرڅه درته اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه وروسته موټر چلوونکی راغی ویې ویل:
- راځئ چې ځو لمونځ مې وکړ

روان شول موټر چلوونکي وویل:
- خدای دې قبول کړي

سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:
- خدایه! ته خو وینې چې پنځه وخته تاته په سُجده یم خو بیا هم هره ورځ د کاپر ټاپه راباندې لږي

څو شیبې وروسته تر موټر ورسیدل موټر حرکت وکړ...

کابل ته لږ لاره پاتې وه موټر چلوونکي وویل:
- وبښه وروره ستا نوم څه دی؟
- زما نوم شیرخان دی
- ښه شیرخانه وروره! کابل ته مو ولې کډه راوړه؟

شیرخان سوړ اسویلی وویست ویې ویل:
- آه وروره! مجبوري وطن پریښودلو ته بیخي اړ کړی یم خو کابل کې کار کوم میاشتې میاشتې له کور لیرې نشم اوسیدی کور کې بل نارینه نهٔ لرم سل خبرې دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چلوونکي ترڅو خبره کوله د کابل لومړۍ دروازې چیک پواینټ را ورسیدو موټر ودرید یوه وسله وال د نومونو پوښتنه او ځینې نورې پوښتنې وکړې موټر حرکت کولو چې یو بل وسله وال راغی ویې ویل:

- تم شئ! لمونځ مو کړی؟

موټر چلوونکي په مُسکۍ لهجه وویل:

- هو! خدای دې قبول کړي

وسله واله ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- ههه چې وې کړئ قبول بهٔ شي

شیرخان یې د خبرو منځ ته ور ولوید ویې ویل:

- نه صیب، پخدای لمونځ مو وکړ

- ښه؟

- هو قسم مې درته وکړ

وسله وال یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- له قسم مو بیخي شوتله جوړه کړې ښکته شئ لمونځ وکړئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره نشته وه اړ وو بیا د دوی پر وړاندې لمونځ وکړي، شیبې وروسته یې لمونځ وکړ او د تللو اجازه یې ورکړه موټر حرکت وکړ...

څو شیبې وروسته شیرخان موټر چلوونکي ته کتل د موټر چلوونکي پرې نظر شو ویې ویل:

- ههه! شیرخانه وروره څه خدای دې په نفلو کې حساب کړي هره ورځ دا حال وي

- بس خدای دې غیبي رحم وکړي

ګړۍ وروسته د کابل کمپنۍ سیمې ته را ورسیدل شیرخان موټر چلوونکي ته لارښوونه کوله او تر کور را ورسیدل د هرڅه ځای پر ځای کول ګړۍ ونیولې...

ماښام و د کور دروازه وټکیده شیرخان ستړی و ویې ویل:

- هله فرهاد زویه وګوره څوک دي؟

فرهاد د دروازې په لور ور منډه کړه دروازه یې پرانیسته یوه ماشومه وه یو پنډوکی یې په لاس کې ؤ د وطني دود له مخې یې د هرکلي په پاره خواږه راوړي وو ماشومې وویل:

- دا لوښي بیا سبا هغه مخامخ کور ته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد څه ونهٔ ویل دروازه یې بیرته وتړله او کور ته دننه ولاړ، راوړي خواړه یې مورته ورکړل مور یې وویل:

- خدای دې خیر ورکړي هسې هرڅه تیک پرک دي ستړې وم د څه پخولو ته مې له وسه هم نهٔ کیدل

دې شپې ډوډۍ وخوړل شوه، ماشومان یو او بل خوا ویده وو، شمایلې شیرخان ته ورو وویل:

- دې ماشومانو سره ژمنې مه کوه زه پوهیږم پیسې نهٔ لرې

شیرخان په خواشینې لهجه وویل:

- څه وکړم؟ اولاد دی پر ما ډیر حق لري خو موږ افغانان دومره بدبخته یو چې نهٔ مو خپله ځواني په ارامه تیره کړه نه به د نورو نسلونو تیره شي

شمایلې څه ونهٔ ویل، شیبه وروسته یې د خوب ځای تیار کړ ویې ویل:

- ورکېکه! پربوځه خدای بهٔ رحم وکړي

شپه پهٔ رنیدو وه چې شیرخان پاڅیدو ورو یې پهٔ شمایلې غږ وکړ:

- ښځې، وه ښځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمایلې له برستنې ببر سر را وویست ویې ویل:
- څه دي سریه؟ چې نیمه شپه کې ویښ یې؟
- نیمه شپه نه! پنځه نیمې بجې دي

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:
- زه باید لاړ شم دا مې ویل چې ماشومانو ته پام کوه د باندې ډیر ونهٔ وځي دا کابل دی
- ښه سریه سمه ده نهٔ بهٔ وځي...

شیرخان څادر تر ځان چاپیر کړ بې له دې چې شور جوړ شي ولاړ...

ګړۍ وروسته شمایلې سترګې پرانیستې او لمونځ یې وکړ د سلام لهٔ ګرځولو سره سم فرهاد هم سترګې پرانیستې او د یوې بلې ورځ په هیله راویښ شو مورکۍ ته یې ځیر شو شیبه وروسته یې د پلار د خوب ځای ته نظر کړ په بیره یې وویل:
- ببو! پلار مې چیرې؟

مور یې دعا ته لاسونه لپه کړي وو، د دعا له خلاصیدو وروسته یې فرهاد ته ور وکتل ورو یې وویل:
- پلار دې ولاړ کار او روزګار پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو دومره وختي؟
- هو زویه څه وکړي نو وایي لاره لیرې ده

فرهاد څه ونهٔ ویل خو خفګان یې له لیرې پر شونډو ښکاریدو...

وخت نهٔ تم کیدو که ښه و که بد تیریدو د سهار چای تیار شو شمایلې ماشومان راویښ کړل فرهاد څنګ ته ناست و حدیثې پرې غږ کړ:
- اې راشه چای وڅکه بیا تر غرمې وږی نشې پاتې کیدی

فرهاد تندی تریو کړ په ترخه لهجه یې وویل:
- بوره نشته تریخ چای مې له مری نهٔ تیریږي

حدیثې څه ونه ویل، شیبه وروسته یې مور وویل:
- راشه زویه نن ګذاره وکړه بیا دې پلار بوره هم راوړي

فرهاد هیڅ ونهٔ ویل پر خپل ضد ولاړ و مور یې ور پورته شوه او څو څپیړې یې ووهلو له ځانه سره یې ویل:
- خاصه خور شوی یې، خلکو ته وچه ډوډۍ هم نهٔ رسیږي د پلار حالت ته دې نهٔ ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد مړې سلگۍ وهلې او اوښکو یې په گریوان سیلاب جوړ و، حدیثه پورته شوه او د مور له لاسه یې خلاص کړ...

په خونه کې ژیړ لمر و فرهاد د کړکۍ څنډې ته خواشینی ناست و مور یې خونه جارو کوله د فرهاد لور ته یې وکتل سترگې یې له اوښکو ډکې شوې نږدې ورغله ویې ویل:

- زما لاس د مات شي چې په تا مې وار کولو

زوی ته یې کلکه غیږه ورکړه بیا یې وویل:

- خو خیر زوی مې جار شم هرڅه به سم شي اوس لږ گذاره کوه

د فرهاد زړه ډک و په زوره زوره یې د مور په غیږ کې وژړل او زړه یې تش کړ چې شیبه وروسته سیما د خونې له دروازې سر دننه کړ ویې ویل:

- راځه هغه گاونډۍ چې د شپې یې ډوډۍ راوړې وه راغلې راشه موږ لوبې کوو

فرهاد ژر اوښکې پاکې کړ او د باندې ورغی د کور په انگړ کې کیناست او د دوی لوبې یې څارلې سیما بیا راغله ویې ویل:

- راشه ته لوبې نهٔ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد ورو وویل:

- زه له هغه انجلۍ شرمیږم!

سیما بیرته ولاړه، څو شیبې وروسته هغه ماشومه راغله د فرهاد خنګ ته کیناسته ویې ویل:

- پوهیږې؟
- نه په څه؟
- زه هیڅ ملګري نهٔ لرم تاسو چې راغلئ ډیره خوشحاله شوم

فرهاد مُسک شو انجلۍ بیا وویل:

- زما نوم روبینه دی ستا نوم څه دی؟
- فرهاد
- ښه فرهاده راځه موږ سره لوبې وکړه نور به ملګري یو

فرهاد ورسره لاړ او په لوبو بوخت شول...

شپې او ورځې تیریدې، که ښې وې او که بدې وخت ته یې توپیر نهٔ کولو دوه میاشتې تیر شوې...

ماښام و تېول په خونه کې را ټول وو، شیبه وروسته دروازه ټک ټک شوه، فرهاد منډه کړه او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار مې دی!

شیبه وروسته یې دروازه پرانیسته پلار یې و په لاس کې یوه توره پلاستیکي کڅوړه وه، د فرهاد پر شونډو مُسکا خوره شوه خو څه یې ونه ویل غلی یې خپل پلار تر خونې بدرګه کړ، پلار یې کیناست شیبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه شمایلې ته ور کړه ویې ویل:

- واخله ښځې څپلۍ دې نشته وې دا مې درته راوړې

فرهاد تندی تریو کړ ناهیلی له خونې ووت څو شیبې ناست و په انګړ کې یې یو کارتن وموند له ځانه سره یې واخیست او خونې ته دننه شو د خونې کونج کې کیناست قیچي یې را واخیسته او له کارتن یې ځانته د څپلۍ په څیر یو څه جوړ کړل چې ګواکي د پلار ورته پام شي او څپلۍ ورته راوړي خو پلار یې که لیدلو هم نا ګومانه و، څو شیبې ووتې فرهاد اړ شو نږدې ورشي او ورته ویې ښیي، نږدې ورغی او له کارتن جوړې شوې څپلۍ یې د خپل پلار مخې ته کیښودلې فرهاد وویل:

- پلاره دا وینې...

د فرهاد خبره لا نهٔ وه خلاصه چې پلار یې وویل:

- وه د اغه زوی خو پوهیږم چې څپلۍ نهٔ لرې زه پیسې له کومه کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيبه غلی شو، له سترګو يې اوښکې په بهيدو شوې او په ژړغوني غږ يې وويل:

- دا زموږ افغانانو ژوند شو! له ماشومتوبه تر ځوانۍ په افغانستان کې موږ د ارام ساه ونهٔ خيسته، خپلې هيلې خو مو تر خاورو لاندې کړې اوس د اولادونو هيلې...

خبره يې نيم کې پاتې شوه چې په خپل زړه يې لاس کيښود ځای پر ځای پريوت شمايلې غږ کړ:

- څه وشول سړيه؟ حديثې ورشه اوبه راوړه

حديثه پهٔ بيړه له خونې ووتله تياره وه ترڅو حديثې اوبه راوړلې څو شيبې تيرې شوې، شيرخان وويل:

- ما وبښه زويه چې ستا يوه هيله مې پوره نهٔ کړه ...

له ډير کوښښ وروسته هم ونهٔ توانيدو چې وړاندې بله خبره وکړي او مړ شو...

پهٔ کور کې يوه غوغا وه، چغې او شور و ماشومانو د پلار سرته ژړل خو شمايله ګونګی وه يو اوف يې هم ونهٔ کړ، ګړۍ وروسته ځينې ګاونډيان راغلل او د ميت پهٔ کفن کولو کې يې مرسته وکړه، د غم تياره رڼه شوه، غربت نهٔ پريښودل چې خپل پلار د خپلې پلرنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هدیرې ته یوسي او هلته یې د خاورو ته وسپاري اړ وو د ګاونډیانو په مرسته کابل کې یې خاورو ته وسپاري...

ګړۍ وروسته څلور کسان پیدا شول چې د شیرخان کټ ته اوږه ورکړي جنازه له کور ووتله او د ړنګ کابل د یوه غره په سره یې خاورو ته وسپارله...

د یوې لور او زوی اتل او د یوې کورنۍ تکیه ګاه او د هیلو لوی غر ونړېدو...

ورځې تیرې شوې شمایله ګونګۍ شوې وه، اولادونو یې بار بار پرې د «بیو» غږ کولو خو له خولې یې یوه خبره نهٔ راوتله، ددې کورنۍ درې څاښته ډوډۍ د ګاونډیانو پهٔ مهربانۍ پیدا کیدله...

یوه میاشت تیره شوه، سهار و ماښومانو له روبینې سره د کور پهٔ انګړ کې لوبې کولې او فرهاد په خونه کې د مور څنګ ته ناست و، مور ته یې ځیر شو په ژړغونې غږ یې وویل:

- ببو! دا ټول زما د لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې ور وکتل د لاس په اشاره يې خپل څنګ ته ور وغوښت د کور کلۍ يې په لاس کې ورکړه د اسمان خوا ځير شوه سترګې ونهٔ يې رپيدې فرهاد په بيړه وويل:

- ببو!!!

خو نهٔ پوهيدو چې ببو يې خپل روح حق ته سپارلی څو ځلې يې وښوروله بيا يې وويل:

- ببو!

په بيړه د باندې ووت غږ يې کړ:

- حديثې! ببو مې!

حديثه په بيړه راغله څو ځلې يې په خپلې مور غږ وکړ خو هيڅ ونه شول رنګ يې ژيړ واوښت خړه پړه کيناسته، د مور پر سترګو يې خپل کوچني لاسونه را تير کړل پهٔ ژړغوني غږ يې وويل:

- ببو مړه سوه!

له يوه کور د يوې مياشت په موده کې يوازې دوه جسدونه نه هزار هيلې او اميدونه هم تر خاورو لاندې شول، مورکۍ يې د پلار څنګ ته خاورو ته وسپارله او دوی د روبينې پلار چې ډير زړه سواندی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځانه سره خپل کور ته بیول، د کور اړین څیزونه یې د روبینې دوی کور ته یوړل او درې یتیمانو ته یې فناه ورکړه...

څو ورځې تیرې شوې خو دا یو کوچنی زخم نهٔ و چې بیرته دې ژر را ډک شي...

مازدیګر و فرهاد د کور پهٔ انګړ کې ناست و د روبینې پلار له دندې راغی فرهاد یې په انګړ کې ولید څنګ ته یې کیناست ویې ویل:
- زویه! دا هم نشم ویلی چې مه خپه کیږه خو په خفګان نهٔ ستا پلار بیا ژوندی کیږي نه ستا مورکۍ، زه ژمنه کوم تل درسره مل یم خو ته اوس د دوه خویندو ورور نه د یوې کورنۍ مشر یې

څو شیبې غلی شو ولاړ شو او د فرهاد په اوږه یې لاس کیښود ویې ویل:
- ځان له لاسه مه ورکوه زه ستا د پلار پهٔ څېر یم

فرهاد پهٔ نهٔ زړه مُسک شو د روبینې پلار لاړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه شوه سهار وخته فرهاد په سوچونو کې غرق د کور په انګړ کې ناست و د روبينې پلار دندې ته روان و له دروازې وتلو چې فرهاد غږ کړ:

- اکا!

د روبينې پلار شاته ور وکتل ويې ويل:

- ووايه زويه؟

فرهاد ته نهٔ ور جوړيدل چې څنګه ووايي، د روبينې پلار بيا وويل:

- هن زويه ووايه مه شرميږه

له شيبې چوپتيا وروسته فرهاد وويل:

- اکا يو څه پيسې که راکړې؟ قرض!
- سمه ده زويه، خو! پيسې څه کوې؟
- اکا زه هيڅوک نهٔ لرم او تا پرون وويل چې ته د يوې کورنۍ مشر يې نهٔ غواړم داسې عادت شم غواړم کار وکړم
- خو... خو! زويه ته به څه کار وکړې ښار کې حالت ښهٔ نهٔ دی.

فرهاد هيڅ ونهٔ ويل د روبينې پلار له جيب پيسې راوباسلې ور يې کړې ويې ويل:

- واخله، خو! د هرې ورځې حساب درنه غواړم د خدای په پار په بده لاره مه ځه ګني خدای ته به زه ملامت يم، زه له اوس لس کاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته هم حاضر یم تاسو لکه خپل اولاد وساتم خو ته چې شله یې واخله.

- سمه ده، اکا.

د روبینې پلار ولاړ خو شیبې وروسته فرهاد خونې ته دننه ولاړ حدیثې ته یې وویل:

- زه ځم کار پسې

حدیثې په حیرت وویل:

- څنګه کار؟

- ته یې څه کوې؟ پریږده یې

هیڅ یې ونهٔ ویل او د باندې لاړ فرهاد پوه شوی و چې بې له خپله ځانه یې هیڅوک نشته اړ و یو کار وکړي، د کابل له کمپنۍ سیمې تر کوټه سنګي پیاده ولاړ په لاره یې ځینې ماشومان ولیدل چې پلاستیکي کڅوړې پلوري، یوې هټۍ ته ورغی زړه نا زړه ولاړ و د څه ویلو همت پکې نهٔ وو هټیوال ورته ځیر شو ویې ویل:

- معاف کړُ

فرهاد نهٔ پوهیدو چې هټیوال ورته دې خیرغوښتونکي ګومان وکړ، فرهاد ورو وویل:

- اکا! دا پلاستیکي کڅوړې دانه په څو دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هټيوال سترګې رډې رډې را وباسلې ويې ويل:

- دانه نهٔ خرڅيږي، پهٔ کيلو دي!

هټيوال يوه شيبه غلی شو، له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- څو روپۍ لرې؟

فرهاد پهٔ کوچنيو لاسونو خپلې شته پيسې ورکړې

هټيوال پلاستيکې کڅوړې په تله کې واچولې او ور يې کړې...

فرهاد ډير بې خولې او ژبې ماشوم و داسې وخت نهٔ و پرې راغلې د پلار نازدانه زوی و خو اړ و پهٔ سپين سترګۍ دا پلاستيکي کڅوړې وپلوري، خو فقر او بې وسۍ دومره زور کړی و چې چا حتیٰ ددې پلاستيکي کڅوړو پيرلو توان نهٔ درلود، ورځې، اونۍ او مياشتې تيرې شوې فرهاد خپلې ګټلې پيسې سپمولې ترڅو ځانته پرې يو کار او روزګار جوړ کړي...

- ۲۰۰۱ز، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان خو له موسم هم پهٔ بیړه رنګ بدلوي، بیا نظامونه بدل شول د حامد کرزي د واکمنۍ کم وخت کیدو، فرهاد ۷ کلن شوی و، دانجونو او هلکانو ښوونځیو بیا فعالیت پیل کړی و

روبینې ښوونځی پیل کړی و خو هغه د فرهاد او خویندو سره ملګرتیا یې پهٔ بخیلۍ بدله شوې وه هغې حس کولو چې پلار یې دوی ته ډیره مینه ورکوي او دې ته یې هیڅ پام نهٔ دی.

سهار و روبینه ښوونځي ته تلله فرهاد ویښ و خو سر یې په بړستنه کې دننه کړی و، خویندې یې ویښې وې سیما وویل:

- حدیثې! کاش مو د ښوونځي جامې لرلی موږ به هم تللو

حدیثې ورو وویل:

- تش جامې خو نهٔ دي، کتابچه، قلم او شل نور څیزونه دي، زړه خو زما هم کیږي خو...

فرهاد اوس هوښیار شوی و خپلې هیلې یې تر خاورو لاندې کړې وې د خویندو هیلې یې خپلې ګڼلې، شیبه وروسته پاڅیدو او لاړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالت څه نا څه ښهٔ شوی و، فرهاد اوس د کابل کوڅه کوڅه پیژنده، بانک ته ولاړ او هغه پیسې چې سپمولې یې وې له ځانه سره واخیستې ترڅو یو کار پرې پیل کړي، د همغه هټۍ مخ ته ودرید چې مخکې به یې ترې پلاستیکي کڅوړې پیرودلې هټیوال ته یې پیسې ورکړې ویې ویل:

- ددې ټولو پلاستیکي کڅوړې راکړه

هټیوال رډ رډ ور وکتل ویې ویل:

- فرهاده بچیه! ته دا دومره وخت چیرته وې؟

فرهاد وویل:

- هغه د ښار حالت ګډوډ و ځکه تراوسه کور کې وم

هټیوال وویل:

- ښه! نو ځکه نهٔ یې خبر چې دغه پیسې اوس نهٔ چلیږي

د فرهاد له سترګو مړې اوښکې راغلې په ژړغوني غږ یې وویل:

- څنګه؟

هټیوال په مُسکۍ لهجه وویل:

- قربان زویه! مه خپه کیږه بانک یې تبادله کوي نوي لوټونه درکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هټيوال شيبه غلی شو بيا يې وويل:
- هغه بيا چليږي!

فرهاد په خواشينې لهجه وويل:
- بانک چيرته دی؟

هټيوال يوه شيبه په سوچ کې ډوب شو بيا يې وويل:
- زويه! تهٔ داسې وکړه زه بهٔ درته نوې پيسې درکړم هغه ماته راکړه زه بهٔ يې بيا په نويو بدلې کړم.

فرهاد مُسک شو ويې ويل:
- ښه نو اکا هر څو روپۍ چې کيږي د هغې پلاستيکي کڅوړې راکړه

هټيوال فرهاد ته ځير شو شيبه وروسته يې له جيب پيسې را وباسلې ويې ويل:
- ته دا پيسې واخله

د فرهاد سترګې ورغړيدې غلی شو هټيوال پنځوس افغانۍ نورې ورته په لاس کې کيښودې ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واخله دا پنځوس نورې هم اوس ورځه دمه وکړه سر لۀ سبا ورځې به ماسره کار کوې

فرهاد مُسک شو ویې ویل:
- ریښتیا؟
- ههه هو خود

فرهاد پۀ خوښۍ بیرته روان شو هټیوال ور ناره کړه:
- زویه! ماته خان اکا وایي، سل خبرې دي که خدای مه کړه سبا رانغلم نو زما پوښتنه له چا وکړه پته به درکړي

فرهاد د سر پۀ خوځولو د هو ځواب ورکړ او لاړ...

ګړۍ وروسته کور ته ورسید، کورته د رسیدو سره سم یې د روبینې مور ته غږ وکړ:
- حمیدې خاله!

شیبه وروسته د روبینې مور راغله ویې ویل:
- څه دي فرهاده زویه؟ خیریت خو دی؟

ترڅو فرهاد خبره کوله ښځه بیا په خندا شوه ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هههه! وه د خدای بنده ماته تش خاله وایه
- ولې؟
- خو اول مې نوم اخلې بیا خاله وایې تردې تش خاله وایه
- ښه خاله
- هو رښتیا څه دې ویل؟

فرهاد له خپل جیب پیسې را وباسلې ور یې کړې ویې ویل:
- خاله هغه دا...
- ووایه زویه
- په دې پیسو به مې خویندو ته د ښوونځي جامې جوړ نهٔ کړې؟

ښځه مُسکۍ شوه ویې ویل:
- ځار شم ستا له د نارینه خوی ولې به یې نهٔ جوړوم

فرهاد په مُسکۍ شونډو دننه ولاړ، خویندو ته یې څهٔ ونه ویل، پهٔ ارامه زړه پریوت او ویده شو...

ماښام کیدونکی و، د فرهاد پر مخ د یخو اوبو څاڅکي تویې شول ژر را پاڅیدو له کړکۍ څخه یې د انګړ خواته نظر شو خویندو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښوونځي جامې اغوستې وې لکه د سولې کوترې پکې ګردې را تاوېدې، روبینه د خونې له وره سره ولاړه وه فرهاد ناره کړه:
- زور درکوي؟ ههههه!

روبینې هیڅ ونهٔ ویل، فرهاد یوه شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:
- ته صبر زما پر مخ اوبه تا وشیندلې

روبینې منډه واخیسته فرهاد ورپسې و...

د فرهاد شپه پهٔ خوښۍ تیره شوه، ځکه د خویندو لومړۍ غوښتنه یې پوره کړې وه، سهار وختي پاڅیدلی و خویندې یې له خوبه را ویښې کړې، ویې ویل:
- ویښې شئ! روبینه درته پهٔ تمه ده ښوونځي ته ناوخته کیږي

شیبه غلی شو بیا یې وویل:
- حدیثې؟

حدیثه تازه له خوبه راویښه وه په خوبجن غږ یې وویل:
- امم! څه وایې؟
- ما کار پیدا کړی نور بهٔ له ځای ځای ګرځیدلو خلاص وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روبینه نیغه کیناسته ویې ویل:

- ښنګه کار؟

- له هغه هټیوال به مې چې پلاستیکې کڅوړې اخیستې هغه راته وویل چې نور له ماسره په هټۍ کې کار کوه

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته فرهاد وویل:

- نو ستاسو د ښوونځي د جامو پیسې خو له اسمان را ونهٔ لویدلې، خان اکا راکړې!

- خان اکا څوک شو؟

- همغه هټیوال!

فرهاد شیبه وروسته بیا وویل:

- ښه نو ځم تاسو هم له روبینې سره یوځای ځئ او یوځای بیرته راځئ، یوازې مه ځئ

فرهاد له کور ووتلو، زړه یې د خوښۍ ټوپونه وهل ځکه د کار لومړۍ ورځ یې وه

ګړۍ وروسته هټۍ ته ورسید خان اکا چای دم کړی و، فرهاد غلی له هټۍ د باندې ودرید خان اکا برګ برګ ور وکتل ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې داسې ولاړ یې

شیبه غلې شو بیا یې وویل:
- لیونیه! دا هتۍ ستا خپله ده بې زړه مه اوسه او چې زۀ نۀ وم دا هتۍ خو به ته سمبالوې

فرهاد مُسک شو پۀ بیړه هتۍ ته دننه شو

خان اکا له غولي یوه پیاله را پورته کړه فرهاد ته یې ورکړه ویې ویل:
- هن! دا ومینځه راشه چای وڅښه

فرهاد پیاله ومینځله له چایو یې ډکه کړه د خان اکا څنګ ته کیناست، خان اکا له چای غوړپ وکړ ویې ویل:
- فرهاده زویه! ته ښوونځي ته ځې؟

فرهاد د چایو پیاله په غولي کېښوده ویې ویل:
- خان اکا! نن مې خپلې خویندې ولیږلې ښوونځي ته، تاته خو مې پخوا کیسه کړې وه چې مور او پلار مو نشته.

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:
- هغوی تعلیم وکړي بس ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان اکا تندی تریو کړ، په غوصه یې وویل:

- خان اکا دې مړ دی چې داسې وایې؟

فرهاد هیڅ ونهٔ ویل، خان اکا په خندا وویل:

- ههه! زهٔ خو یم سر له سبا به اول ښوونځي ته ځې بیا به هټۍ ته راځې

دې فرهاد سترگې لهٔ اوښکو ډکې شوې خان اکا پهٔ بیړه وویل:

- ولې ولې؟! لکه چې زما پهٔ غوصه خپه شوې؟

فرهاد پهٔ ژړغوني غږ وویل:

- نه اکا... پلار مې را یاد شو

- زه دې پلار هیڅکله نشم کیدای، خو زه ستا د پلار پرځای یم پام چې خفگان ونهٔ کړې...

خان اکا د چایو پیاله ورسره واخیسته د باندې لاړ بل هټۍ واله یې څنگ ته راغی ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خان اکا! پرون د ویل چې کار نشته او نن هټۍ کې کاریگر گماري؟

خان اکا د سږي په اوږه لاس واچولو وړاندې لاړل ویې ویل:
- همدومره کوچنی یتیم شوم خو دومره نرتوب مې نهٔ درلود لکه دا ماشوم یې چې لري، زه دې د یوه وخت ډوډۍ نهٔ خورم خو نهٔ پریږدم دا ماشوم د سړک پهٔ سر بې لارې شي

ورځې، شپې، اونۍ، میاشتې او کلونه تیر شول ډیرې یخې او گرمې سختې او اسانه تیرې شوې خو فرهاد ماته ونهٔ منله وسیله خان اکا شو خو زور د فرهاد پهٔ مټو راتلو، د روزگار سختیو له فرهاد یو چُپ انسان جوړ کړی و...

۲۰۱۶ز - کابل

د خان اکا د هټۍ مخه پهٔ گلانو پوښلې وه ټول هټیوال را غونډ وو، یو لاروی راغی د یوه هټیوال په غوږ کې یې ورو وویل:
- د چا واده دی؟

هټیوال برگ برگ ور وکتل ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ده ته ګوره! نن فرهاد له پوهنتون فارغ شو دا ټول یې هرکلي ته را غونډ شوي

لاروي کس څه ونه ویل غلی روان شو، شیبه وروسته پهٔ ونه دنګ پهٔ رنګ ښکلی ځوان را ښکاره شو د خلکو له منځ یوه کس غږ کړ:
- خان اکا فرهاد راغی!

خان اکا مخکې منډه واخیسته، فرهاد ته یې غیږه ورکړه پهٔ زوره یې وویل:
- وګورئ خلکو ویل مې کهٔ نه چې بچی به مې لوی سړی جوړیږي

د فرهاد سترګې لهٔ اوښکو ډکې شوې خان اکا وویل:
- غلی شه یاره اوس نو اوښکې مه تویوه

د خلکو له ګڼه ګوڼې یوه ځوان غږ کړ:
- خان اکا، وایي فرهاد پوهنتون کې ډیرو انجونو پهٔ تنګ کړی و، هغوی نهٔ پوهیدې چې دا ژړندوکی دی

ټول پهٔ خندا شول، ګڼه ګوڼه ختمه شوه خان اکا د فرهاد پهٔ اوږه لاس واچولو وړاندې ولاړل خان اکا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځه نو زويه نور درسره نهٔ ښايي چې دلته کار وکړې زهٔ به دې هم فارغ کړم، تا ويل چې دنده دې پيدا کړې تر فراغت ورته پهٔ تمه وې نور آزاد يې ما چې څهٔ کولای شو ومې کړل

فرهاد د خان اکا لاسونو ته شونډې ور وړې ښکل يې کړل ويې ويل:
- استغفرالله، اکا زهٔ ستا زوی يم، که مې دنده واخيسته هم هر مازديگر بهٔ دې ليدو ته راځم

خان اکا مُسک شو ويې ويل:
- ههه قربان بچی! ورځه اوس کور ته خويندې به دې هم تلوسه لري چې د فراغت پهٔ جامو کې دې وګوري

فرهاد سوړ اسويلی وويست ويې ويل:
- خويندې نه! خور يوه خو واده شوه خدای دې مل شي په کيلومترونو ليرې لندن کې ده او هلته يوه شيشکه هم شته چې له کور يې زړه راته تور کړی دی.
- هههه! هغه روبينه چې هره ورځ يې شکايت کوې؟

فرهاد وخندل څه يې ونهٔ ويل او روان شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو دقیقې وروسته کور ته ورسید دروازه یې ټک ټک کړه، چا دروازه خلاصه نهٔ کړه موبایل یې را وویست د سیما شمیره یې ډایله کړه زنګ یې تیر کړ خو ځواب یې ورنکړ څو ځلې یې کوښښ وکړ خو ځواب یې ورنکړ لهٔ ځانه سره یې وویل:

- اړ یم شیشکې ته زنګ ووهم!

د روبینې شمیره یې ډایله کړه زنګ یې تیر کړ ځواب یې نهٔ ورکولو شیبه وروسته د موبایل د زنګ شرنګهار واوریدل شو، دروازه خلاصه شوه، فرهاد پهٔ غوصه وویل:

- کفر کیدو چې موبایل ته دې ځواب ورکړی وای؟

روبینې شونډې پوڅې کړې ویې ویل:

- کار دې وشو ته چیرته زما داسې پهٔ اندیښنه وې چې زما د پوښتنې لپاره دې زنګ ووهې

فرهاد څهٔ ونهٔ ویل روبینې ورو وویل:

- بیچاره ته چې څوک دروازه خلاصه نهٔ کړي بیا ماته احتیاج شي

فرهاد پهٔ غوصه وویل:

- د زړه خبره پهٔ زړه کې کوه غږ دې اورم

- واوره زه لهٔ چا نهٔ ویریږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

روبینه غلې شوه، شیبه وروسته یې وویل:
- څه دننه څه ته راته ګورې؟
- ته له مخې ایسته شه چې دننه ولاړ شم

روبینه له مخې ایسته شوه فرهاد دننه ولاړ شاته یې ور وکتل ویې ویل:
- او ته کومه مادوري یې چې زه تاته وګورم
- هغه ماته نشي رسیدلای
- څه خیرنې
- خیرن به خپله وې

فرهاد خپل پیکي باندې لاس کش کړ ویې ویل:
- لاړم تاسره مې وخت نهٔ ضایع کوم

فرهاد خونې ته دننه شو نارې یې وهلې:
- سیما وه سیما

چا غږ ونهٔ کړ روبینې بیا د خونې ته وره سر دننه کړ ویې ویل:
- چغې مه وهه، زما خونه کې ده.
- نو زنګ ته یې ولې ځواب نهٔ ورکولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زهٔ څه پوه شم او رښتیا مبارک! اوس ونهٔ وایې چې بخیلي یې وشوه د فراغت مبارکي یې رانکړه

روبینې منډه واخیسته، فرهاد کیناست له ځان سره یې وویل:
- دا انجلۍ له ما څهٔ غواړي زهٔ خو هیڅ نهٔ پوهیږم

بیا یې لهٔ ځان سره وویل:
- هسې نهٔ روبینې ددې پهٔ ویلو زما زنګ ته ځواب نهٔ وي ورکړی، ورکیکه! لمونځ بهٔ وکړم

اودس یې وکړ د لمانځه آخري رکعت کې و چې د خونې ور خلاص شو، شیبه وروسته فرهاد سلام وګرځولو، سیما لمدې سترګې د وره سره ولاړه وه فرهاد دعا وکړه او پهٔ بیړه یې د خور لوري ته ورغی اوښکې یې ورته پاکې کړې ویې ویل:
- څهٔ شوي ؟
- کاش نن ببو او پلار هم وای ته یې لیدلی وای

د فرهاد سترګو کې هم اوښکې ډنډ شوې خو دی د خپلو خویندو قوت و نهٔ یې غوښتل هغوی ځان وبایلي پهٔ نهٔ زړه یې وخندل ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه چې کيدل وشول، هغه يوه تېره ده چې
چې څه دې کړل هغه دې وکړل

اوس مې اوس مې سالو پهٔ مخ را خور کړه خوب راځينه، اوس د راتلونکي سوچ کوه تير شول خو شکر پهٔ دې چې خدای شته او ښهٔ بنده ګان يې شته.

سيما ژر خپلې اوښکې پاکې کړې پهٔ بيړه يې وويل:

- رښتيا! اوس لندن کې هم لس نيمې بجې وي شايد حديثې راته ويلي وو چې پهٔ سکايپ زنګ ووهم

- هو هو سمه ده سکايپ به وکړو ورته

څو شيبې وروسته يې حديثې ته پهٔ سکايپ زنګ وکړ د حديثې پهٔ سترګو کې خوشحالۍ نارې وهلې څو شيبې يې خبرې وکړې حديثې وويل:

- سيما ته ورشه روبينې ته غږ وکړه ياديږي مې

سيما ولاړه حديثې پهٔ بيړه وويل:

- فرهاده هغه مې پهٔ بهانه وليږله يوه خبره وه

- هن څهٔ خبره؟

- انجلۍ پيغله شوې تر تا يو کال لويه ده واده يې بايد وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد شیبه په سوچ کې ډوب شو بیا یې وویل:

- ښهٔ وایې خو داسې یوه ښه کورنۍ پیدا شي چې زما د اوږو بار هم سپک شي

- کورنۍ شته کنه!

- څوک؟

- زما د اکا خسر زوی دی همدلته لندن کې دی ښه هلک دی تعلیم یې هم کړی ده.

فرهاد له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ته خو لیرې ولاړې دا هم رانه لیرې بیایې

سوړ اسویلی یې وویست بیا یې وویل:

- ښه څه خیر خو سیما چې واده شي زه بیا دلته نشم اوسیدلی ته یو څه موده صبر وکړه سبا د هغې دندې لپاره ځم چې څهٔ کیږي که وشو تنخوا زیاته راکوي بیا به یو کور پهٔ کرایه ونیسم د سیما واده بهٔ هم وکړو

- اممم، ته هم ښهٔ وایې خو خیر لږ به تم شو

- څه نو بند به یې کړم ته به هم کار لرې

- صبر هغه روبینې سره خو خبرې وکړم

- څه پریږده هغه شیشکې سره خو هیڅ خبرې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد اړیکه پرې کړه، چې سیما له روبینې سره راغله روبینې په بېړه وویل:

- څه شو موبایل؟

فرهاد په خندا وویل:

- بند مې کړ حدیثې ویل زه شیشکې سره خبرې نه کوم

روبینه چې څومره شوخه وه هغومره نازولې او ښکلې هم وه، د فرهاد دې خبرې زور ورکړ سترګو کې یې اوښکې راغلې بې له څه ویلو یې منډه واخیسته او لاړه...

سیما د واره وویل:

- ته ولې دا انجلۍ باندې لړې؟

- واه یوه ورځ هغې ته ووایه چې ما باندې ولې لړي

سیما څهٔ ونه ویل، کیناسته...

دا شپه هم تیره شوه، فرهاد د تل په څیر وخته له خوبه ویښ شوی و، سیما یې ویښه نهٔ کړه او لاړ...

لومړی د خان اکا هټۍ ته ورغی خان اکا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاته مې پرون څه وویل؟

فرهاد په خندا وویل:

- خان اکا ته نو ما په زوره شېږې د دندې لپاره مې آزموینه ده راغلم چې تاته ووایم (دعا راته کوه)

- څه بچی! زما دعا تل درسره ده، ان شاءالله بریالی کیږې به

فرهاد لاړ، ګړۍ وروسته هغه دفتر ته ورسید چې شاید د کلونو کار او دندې وسیله یې و، په زړورتیا د رئیس مخ ته کیناست، رئیس ورته ځیر شو ویې ویل:

- اممم! اسنادونه خو دې ټول غوره دي په ښو نمرو تر دې ځای رسیدلی یې

رئیس شیبه غلی شو، بیا یې وویل:

- تجربه لرې؟

- نه لومړۍ دنده به همدا وي چې کوم یې هیله ده چې اړتیا پیدا نشي ددې ځای د تجربې سند بل ځای ته یوسم

رئیس وخندل ویې ویل:

- د بازارموندنې یوه خوبي خو لرې، چالاک یې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد مُسک شو، رئیس د میز لهٔ سر د ښځبنلو اوبو بوتل را پورته کړ، فرهاد ته يې ورکړ، فرهاد وویل:

- نه مننه تږی نهٔ یم!

- د ښځبنلو لپاره يې نهٔ درکوم، دا پهٔ ما خرڅ کړه

فرهاد یوه شیبه غلی شو ویې ویل:

- تاسو تږي یاست؟

- نه

- نو ترڅو تږی نشې زه دا نشم خرڅولای

- مطلب؟

- مطلب د بازارموندنې لومړی اصل اړتیا ده زه باید تا اړ کړم ترڅو دا اوبه وپیرې.

رئیس پهٔ سوچ کې ډوب شو د باندې سکرتر ته يې غږ کړ:

- دې بازارموندنې د مدیریت د بست لپاره چې نور کوم غوښتونکي راغلي رخصت يې کړه

فرهاد وویل:

- ښه محاورې ته دوام ورکړو؟

- هو پهٔ راتلونکي کې بهٔ ډیرې محاورې ولرو اوس دې درته مبارک وي ته وګمارل شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاد لهٔ ډیرې خوښۍ رئیس ته غېږه ورکړه رئیس وویل:

- ههههه! ښه ښه

د فرهاد ښې ورځې پیل شوې، کال تیر شو فرهاد خپلواک شوی و ښه تنخوا یې اخیسته او ښهٔ خوشحاله و...

خپل کاري دفتر کې ناست و له حدیثې سره یې خبرې کولې حدیثې د سیما د واده پهٔ اړه وویل:

- اوس خو شکر ستا کار او روزگار شته ته هم ځوان یې ستا او د سیما واده بهٔ په یوه وخت وکړو لګښت به هم کم راشي او موږ به هم دا اندیښنه نهٔ کوو چې ته یوازې یې

فرهاد سوړ اسویلی وویست ویې ویل:

- سمه ده چاره نشته نو، خو! زما واده اوس پریږدئ زه ورته تیار نهٔ یم

موبایل یې بند کړ او د رئیس دفتر ته لاړ ویې ویل:

- رئیس صیب کهٔ نن وختي لاړ شم طبیعت مې لږ ګډوډ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس صیب وویل:

- زموږ نازولی کارمند یې ګڼي مازدیګر مو ستا لپاره پلان نیولی و

- څنګه پلان؟

رئیس ځو شیبې غلی شو، د خپله کاري میز له روک یې د موټر کلۍ را واخیستې فرهاد ته یې ورکړې ویې ویل:

- ستا له راتګ وروسته زموږ د کمپنۍ محصولاتو په خرڅلاو کې ۴۵٪ زیاتوالی راغلی دې باندې ولاړ موټر زموږ لخوا تاته ډالۍ ده.

فرهاد پهٔ حیرانتیا وویل:

- څه؟

رئیس یې مُسک شو ویې ویل:

- ههه! څه چې طبیعت دې ګډوډ دی نوي موټر کې د لاړ شه

- ډیره مننه رئیس صیب

فرهاد کهٔ څه هم د خپل واده پهٔ اړه سوچونو پهٔ سر اخیستی و د کمپنۍ لخوا ورکړي موټر ته ډیر خوشحاله و، دقیقې وروسته خپل کور ته ورسید څنګ ته ودرید مخامخ کور ته یې وکتل هغه کور چې پلار او مور یې پکې له لاسه ورکړي وو بیا رغیدلی و ورته ځیر شو ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلاره، ببو! کاش اوس ژوندی وای

د کور په دروازې سپینې پاڼې ته یې پام شو لیکلي وو « د خرخلاو کور» له ځان سره یې وویل:

- د پلار او ببو آخري یاد دی باید له لاسه یې ور نه کړم

موټر یې دروازې ته نږدې کړل هارن یې ووهلو، شیبه وروسته سیما له دروازې سر را وباسلو پوهه نهٔ شوه چې فرهاد دی ژر پړونی تر مخ تاو کړ فرهاد وخندل د موټر لهٔ کړکۍ یې سر وباسلو ناره یې کړه:

- لویه دروازه خلاصه کړه زه یم

موټر یې کور ته دننه کړ له موټر ښکته شو، سیما پهٔ بیړه وویل:

- د چا موټر دی

فرهاد پهٔ خپل پیکي لاس کش کړ ویې ویل:

- د ورور دې ده، کمپنۍ ډالۍ راکړ

- رښتیا!؟

- هو خود!

ماښام شو، فرهاد حدیثې ته زنګ وکړ او د روبینې د واده پهٔ اړه یې د هو ځواب ورکړ موبایل یې بند کړ، د خونې کړکۍ ته نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيناست د کور دروازه خلاصه شوه، روبينه له پوهنتون راغله دروازه يې بنده کړه موټر ته ځير شوه له موټر شاوخوا راتاو شوه ټاير يې په لغته ووهلو يو دم موټر په خپل سر هارن وهل پيل کړل او څراغونه يې ګل او بل کيدل روبينې منډه واخيسته فرهاد د باندې ور ووتلو پهٔ روبينه يې غږ وکړ:

- زور يې درکړ چې پهٔ لغتو يې وهې
- ځه پردي موټر باندې غرور مکوه

فرهاد له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- ښښنه غواړم! که زما له امله خپه شوې وې مخامخ کور واله سره مې خبره کړې سبا يې کارونه خلاصيږي همدې يوې اونۍ کې د سيما واده هم کوو بيا مناسبه نهٔ ده چې زه دې دلته و اوسم

لومړۍ ځل و چې روبينه غلې وه بې له څه ويلو روانه شوه فرهاد غږ کړ:

- او زما واده هم دی!

روبينه ولاړه شپه پخه شوه، تيارې بيا خپل څادر خور کړی و د شپې ١٢:٠٠ بجې وې په انګړ کې د چا د ژړلو غږ فرهاد له خوبه ويښ کړ، له خپل ځای پاڅيد د باندې ووتلو روبينه ناسته وه پهٔ ژړغونې غږ يې لهٔ ځان سره ويل:

- داسې اسانه ده! ځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شیبه غلې شوه بیا یې په سلګو سلګو وویل:
- زه به اوس چاسره جنګ کوم؟ څوک به ځوروم، واده کوي! ودې کړي ماته یې څه؟

یوه شیبه غلې شوه، بیا یې وویل:
- کم عقل دومره کاله پوه نشو چې مینه ورسره لرم

فرهاد ورو ور روان شو، څنګ یې کیناست روبینې ور وکتل حک پک شوه فرهاد وویل:
- څوک خپل کیدونکي خاوند ته کم عقل وایي؟

روبینې په بیړه وویل:
- څه؟ چتې خپل زړه مه خوشحالوه

فرهاد هیڅ ونه ویل بیرته پاڅیدو، روبینې په بیړه وویل:
- چیرې ځې؟
- خو تا وویل زړه مه خوشحالوه ځم بل چاسره به واده وکړم
- مړ به دې کړم، کینه!

فرهاد کیناست ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژوند راته زده کړي چې « بې له تا ستا هیڅوک نشته» خو ته ما لرې

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- بیا ونهٔ ژاړې... شیشکې سره ژړا خوند نهٔ کوي

روبینې وویل:

- ماسره واده کوې؟

فرهاد پهٔ خواشینې لهجه وویل:

- نه!

- ولې ؟

- غواړم سبق ته مې دوام ورکړم

- هههه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــــــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library